

SAYI 2

KALSEDON FANZİN

OCAK 2025

KALSEDON FANZİN

Yazı - Şiir - Çizim - Fotoğraf
Gönderimleriniz için

kalsedonfanzin@gmail.com

HAKİKAT YOKTUR

Eğer ki hakikati, Her Şeyin Teorisi olarak alacaksak; yani sadece fen bilimleri ile erişilebilecek bir “bilgi” ise, öğrenebileceğimiz bir bilgi olmaktan çıkar. Evren olasılıksaldır. Bu, çağdaş bilim içerisindeki en mutlak gerçeklerden biridir. Muhafazakar fizikçileri mutlu etmek adına, Belirsizlik İlkesi’nin bir şekilde çözülebileceğini öne sürerim, içeriği gereği böyle bir şey imkansız olsa da böyle olsun. Evrenin yapı taşlarının mutlak belirsizliği, yani teknolojik veya algısal eksikliklerden bağımsız olarak, tamamıyla önceden kestirilemeyecek bir durumda olması, kendilerinin değişmez bir formül ile, net ve hata payı olmayan bir denklem ile ifade edilebilmesini imkansız hale getirir. Sürekli değişen bir oluşumu, değişmeyecek bir formül ile ifade edemezsiniz. Anlık olarak değişen bir varlık için, o andan sonraki halini öngörebilecek bir ifade oluşturamazsınız. “Evrenin hakikati; kendini, Belirsizlik İlkesi ve Olasılıksallık duvarları arkasında saklamış bir vaziyettir” şeklinde bir retorik bir söylem yapabiliriz. Peki bir şey her daim değişiyorsa, onu her daim geçmişinde yakalıyorsak, yani tam bu anda olacağı şeyi asla anlayamayacaksak, bu süreç bir keşif süreci midir yoksa hayal mi? Kovaladığımız şeye nasıl “Var” dedik? Bu bir yarıştır. Her yüzyılın dahisi bir öncekinden daha düşük hata payı bulunduran bir teori ile gelecek, kendisini bu koşu sahasını daha hızlı bitirdiği için ödüllendireceğiz. Sahte hedefe doğru, kozmosun bütün akıllı canlılarıyla birlikte, yan yana aynı yalan yolu üzerinde. Ne büyüdük ne olgunlaştık.

Niçin kendimizi bir bebekten üstün tuttuk? Tanımadığımız, hatırlamadığımız birini neyin kibriyle hor gördük? Davranışlarımızın sahteliği, bir bebeğinkilerden daha mı düşük? Farkındalık ilizyonu büyüdükçe oluştu ve hakikat arayışı başladı.

Her daim değişen bir durum söz konusu iken, geniş zamanda onun varlığına dair kesin bir şey söylemek imkansızdır. Ona bir isim veriyoruz ama hiç hakikatlik bir sıfatı yok. Hakikat bir an değildir, hakikat bir bütündür. Tümseldir, en büyük kümedir, kümenin kendisidir. Böyle olmamalı mıdır? O halde nasıl o kata çıkacağız? Kapıyı her açtığında daha fazlasını göreceksin ama asla onu kavrayamayacaksın, çünkü asla her şeyiyle karşında olmayacak. Değişken bir vaziyette ise “hakikat”, o halde asla her daim hakikat olamaz. Sosyal bilimcilerin uğraşları manasızdır; çünkü kendileri, bu Her Şeyin Teorisi’nin izdüşümünü aramaktadırlar. Olmayan bir ışık kaynağının Dünya üzerindeki parçalarını toplayıp kendi alanlarının en iyi teorilerini oluşturmak adına harıl harıl çalışmaktadırlar. Bu beyhüdelik treninin en önünde, rayları bu kaynağa doğru yönelmiş olan fen bilimciler bulunmaktadır. Adını hakikat koydum böyle devam edelim; asla aynı kalmıyorsa, asla değildir. Hakikat yoktur, çünkü ortada ulaşılabilir bir şey yoktur. Hakikat bir hedef olamaz, çünkü daimi değildir. Hakikat arayışı, ışık hızına giderek yaklaşmak olarak düşünülebilir. Tanım gereği asla ulaşamazsınız, hakikatin kendisi değilseniz.

Tolga Ay

Kırlangıç

Her şey herkes yabancı
Kendim olanı bulamıyorum
Ne zaman büyüdüm hatırlamıyorum
Gölgelerimi sayıyorum geceleri
O loş masa lambamda
Etrafında uçuşan sineğin sesi
Bir de içimde yanan ateşin izi
Köyüme dönmek istiyorum belki
Bahçelerim, ineklerim olsun
Yanan bi sobam üstünde kestane kabukları
Hayatı dinlemek istiyorum
Sabahında kapıma konan kırlangıcı
Ağaçların birbirine yaslanışını
Duymak istiyorum kendinde olanı
Köpeklerin havlayışı sarsıyor birdenbire
Sonra toparlanıyorum
Orda değilim,kendimde değilim,hiç kimse değilim
Odam dağınık, çayım soğumuş, gözlerim ıslak
Kafamın içinde nerdeyim bulamıyorum
Bekleyenler, ellerimi görenler var
Puslu bi camdan bakıyorum onlara
Bakıyorum da bilen yok
Soruyorum onlara ne yaptınız?
Neyi bekliyorsunuz? Siz kimsiniz?
Cevap yok
Keskin dilleri, hayasız köşeleri şimdi yok
Ben bunu istemiyorum
Neyi istemediğimi iyi biliyorum
Ama çözümüm yok
Şimdi yine uzaklaşıyorum aranızdan
Aranızda olmak mutlu etmiyor ki beni
Bakmaya gidiyorum ne var ne yok içimde
Kapılarımı da çalmayınız çıkamam
Anahtarları yok cebimde
Kendim olmaya gidiyorum şimdi
İçinizden biri değilim
Pencerem de açık dursun artık
Ordan girecek olanı biliyorum
İşte söylüyorum size
Kırlangıcıma içeri almak için yaşıyorum

Erva Kılıç

Bir an unuttum
Ne zamandı şimdi

Bir hafıza boğumunda
Boğulurken zihnim

Bir ilişki önümde
Başlamadan bitti

Bu zamansız akışı
Bölen ben kimdim

hiçbir şeyin
tek başına
anlamı yoktur
dedim
ve her şey
bir

ilişki
içinde vardır

gözlerimin önünde
yeşerirken ömrün

Ömrüm gözlerinin
önünde yaşanandır

Metehan Karaman

A. Münib Küçükoğlu

Zihnimde Bağdaş Kuruyorum

Sen istedin, ben de yaptım. Zihnimde bağdaş kuruyorum.

Aldığı şeylerin neden bu kadar ucuz olduğunu arada bir sorgulamalıymış insan. Üzerimdeki tişörtün ucuzluğu ucuz maldan da kaynaklı olabilirdi emek sömürsünden de. Neyse ki eve gelip tişörtü detaylı incelediğimde arkasındaki koca söküşü görüp rahatlamıştım. O vakitten bu vakte evde giyerim o defolu tişörtü. Üstüme bir de artık dışarıda giyemeyeceğim kadar eskimiş olan uzun siyah montumu giydim. İçeceğim sigara veya sigaraların kokusu montta kalsın diye. Sanki montu yanımda içeri almıyormuşum gibi.

Terlikleri giy, balkona çık, pakettekilerden dal beğen, önce bir nefes çek, çakmağı çak, ateşe odakla göz bebeklerini, sonra tutuştur sigarayı. Ceplerini yokla. Oh! Telefon içeride kalmış, ne mutlu! Farkında olmadan, bir anda, kendimle baş başa kalmanın korkunçluğuyla yüzleşmem gerekecek. Önce şu apartmanların arasından kara denizi keseyim bi' süre. Belli mi olur, göz göze gelmezsem atlatıveririm belki kendimi.

Eskiden ne büyük anlamlar yüklerdim denize. Hayatımın olmazsa olmazı gibiydi varlığı. Her gün, her gece dibinde biterdim. Bazen yürür bazen de topuklarımla pedalları eze eze bisiklet sürerdim. Evimin hizası sahili ortaldı. Yokuş aşağı sahile inip sağa mı sola mı gitsem, diye bir o yana bir bu yana bakar, siyasi şakalar yapardım; kendim, kendime. Zihnimde taş-kâğıt-makas oynamışlığım bile vardır. Kimle oynardım, hala bilmiyorum. Belki de bu belirsizlik aşkı yüzünden "Mr. Nobody" haddinden uzun süre favori filmim olarak kaldı. Filmin önergesinin araştırılması zihnimin meclisinde hadsizce reddedilseydi keşke.

Kül düştü düşecek, uzandım aceleyle yerdeki küllüğe. Doğrulduğumda kendimle konuşmamda konu değişmişti. Halbuki bugün Samsun'da gün batımı ne de güzel. Uzaklarda bir yerlere, mesela denize bakarken zihnimden şahane düşünceler henüz kelimelere dönüşmemiş, en ham halleriyle süratle geçip giderler. Henüz ifade edilmemişlerdir yani. Onları yakalamaya, kelimelerin kafeslerine hapsedmeye çabaladığımdaysa ışıkları sönmüş ateş böcekleri gibi bir anda ortadan kayboluverirler. İşte o anlarda, o düşünceleri canlı kanlı yakalayabilmeyi istiyoruz. Ben ve kendim. Bu konuda anlaştık. Kelimelerle ifade ettiğimde yavanlaşmalarının, gözlerinin ferlerinin sönmemesin canımızı sıktığı konusunda da hemfikiriz. Yoksa hayat kelimeleri değil de aksiyonu mu sever? Kelimelerle iletişim kurarken nasıl tarafsızca bu soruyu yanıtlayabiliriz? Farklı dışavurum disiplinlerinden mi beslenmeliyiz? Ama ben resimden, müzikten anlamam ki...

Sigara bitti. İzmarit görevini neredeyse yanmak pahasına tamamladı ve küllüğü boyladı. Bağdaşımı çözmeden bir tane daha yakasım var fakat uç uca eklemek yerine içeri dönmeliyim. Hem bu zihnimde kurduğum ilk bağdaş değil ki, eminim son da olmayacak. Acele etmeliyim, kedim kaşlarını çatmış, bana bakıyor. Tekir sonuçta, sağı solu belli olmaz. Ayrıca iyi ki mavi kuşlu sosyal mecrada dolanmıyorum, bu kadar haklı gerekçe varken siyasi esprilerim sebebiyle hapse girsem pek ağırıma giderdi, eminim. Hele bir de onlardan para kazanmıyorken... Para demişken-

Mübin Küçükoğlu

sen: karartma geceleri!

sen: karartma geceleri!
hep üzülererek yaşamanın
susturduğu dinlerin birinde öp sevgilim
kenara çekelim bütün sorgu sualleri
günahı işleyen biz değiliz bu şiirde
aldanışlar belki elimizde boya
sürdüğümüz her surenin altı çizili
şimdi ben çimlere basmaktan
ciğerimin ağrısı sebebiyle kaçıyorum
oysa üryan kalmalı bu hesap, bu kitap
karşılaştırmalı edebiyatın en mahrum tarafıyız
kepenk kapatan çoğu şair gibi
çoğu derdimi elden çıkarıyorum
tükettiğin bütün sigaraların
külleri karartıyor tül perdelerimi
şimdi sen karartma geceleri

Deniz D. Sonat

Ömer Can Saka

TAHAMMÜLSÜZ ŞİİR

Kesinlikle yeni bir hayata tahammülüm yok
Ne cennette ne cehennemde
Benim için ikisi de aynı bok!

Hem kime sordunuz da verdiniz bu illeti
Ve neden sormadan alacaksınız geri
Bıktım bu yaşamak illetinden
Sisifos gibi bir ileri bir geri

Bu çağın cahili olmak istiyorum
Üst komşum teknik olarak
Evimin çatısına basıyor
Modern zamanlara
Tahammül edemiyorum

Hem yeter daha fazla germeyin İsa'yı babası kızıyor
Benim babam yok ama yine de her şeye kızıyor
Ve bu var olmamama yetiyor

Mahalleli bir serseri gibi
Dövmek istiyorum filozof itleri
Yok aristo yok platon
Zırvalamışlar bir ton

Berbat insanların berbat ihanetleriyle sınıyor beni hüda
Ve daha kaç kez öpecek beni Yahuda
Yavuz çetin arkadaşımıza aynen katılıyorum
"Yaşamak istemem artık aranızda"

Küpüyle manipüle ve boktan dertleriniz için
Lütfen sifonu çekiniz!
Zorunlu istikamet ve yeni ikamet yeriniz; Nekropolis...
Mezara gireceğim müsaade ediniz!

Mami

Günlerdir Aklımı Kurcalayan Şeyler Var

Günlerdir aklımı kurcalayan şeyler var. Yazmadan çözemeyeceğimin farkındayım ama nasıl başlayacağımı da bilmiyorum. Kendim anlamam için çok basit ve kolay anlaşılır olarak yazmalıyım. O yüzden bir giriş yazmadan lafa ortasından başlayacağım.

Zaman içinde her şey kötüye gitme eğilimindedir. Canlılar, cansızlar, somutlar, soyutlar her şey zamana karşı yok olur. Can çıkar, beden çürür, madde yıpranır, duygu azalır, hisler biter. Bunun temel sebebi entropidir. Yani düzensizlik. Düzen her sistemi rahatsız eder ve her sistem kendi içinde düzensizliğe, kaosa gitmeyi ister. Çünkü düzenli kalmak zorunda olmamak özgürlüktür. Bir yere varmak, bir hedefi yakalamak, bir işi başarmak hatta varlığını sürdürmek için bile bir disipline ihtiyaç vardır. Ne kadar disiplinli olmak istese de her sistem kaosa sürüklenmek ister. Aslında her şey bir sistemdir. İnsan, insanın oturduğu demir sandalye, kaldığı beton ev, yaşadığı dünya, yediği yemek, hissettiği duygu, yaşadığı hayat. Hepsi kendi içinde yarı izole bir sistemdir. Ve bu sistemler zamanla kaosa sürüklenir ve dağılır. İnsan ölür çürür toprak olur, demir paslanır ufalanır hiç olur, beton kırılır parçalanır toz olur, dünya ısınır soğur kurak olur, yemek bozulur çürür çöp olur, duygu azalır alışırlar sıradan olur, yaşantı yüklenir yüklenir zûl olur.

İnsan bazı şeyleri değiştirme kudretine sahip bir varlıktır. Bu yüzden düzensizlikleri değiştirecek yollar bulmaya çalışır. En azından bulmaya çalıştığını zanneder. Bir sistemdeki hatayı inceler, o hatayı yok etmeye çalışır. Analiz eder, geliştirir, yeniler. Bilimi ve sanatı tam da bu huyundan dolayı keşfetmiştir. Bir şeyleri analiz etmek, düşünmek, eleştirmek, yenisi bulmak, keşfetmek. Bunlar sanatı ve bilimi ortaya çıkartmıştır. Ama çoğu zaman insan, yaptığı değişimler ile bir işi daha düzenli yapmak istemez. Daha kolay, daha çabuk, daha verimli yapmak ister. Ve her değişim, gelişim eskir. Bu yüzden zamanla geliştirdiği şeyi beğenmez. Bir hatayı yok etmek için yaptığı değişim insan için hata olmaya başlar. Bu değişimler sistemlerin daha kolay, daha emeksiz, daha ihtiyaçsız olmasını amaçlar. Herhangi bir şey için var olan sistem öyle bir hale gelsin ki düşünmeye ihtiyaç olmasın, dışardan bir şey aramasın. O şey her neyse minimum insan dokunuşuyla olsun isterler. Bu böyle anlatılırken insanın entropiyi sıfırlamaya çalıştığını hissediyor olabilirsiniz. Ama insanın insanın bu yaptığı, baştan başa bir entropidir. İnsan da bir sistemdir ve kendi kaosunu kurabilmek için disiplin gerektiren her şeyden kaçmak ister. Bunu gelişim, değişim adıyla adlandırır. Düzensizliği düzenmiş gibi savunur. Ve ne kadar değişime, gelişime uğrasa da içgüdüsel olarak bilir ki aslında yeni olan daha düzensizdir. Bu yüzden insan yeniye küçümseyici bakar.

İnsan bir şeyleri değiştirme kudretine sahip olduğu gibi bir şeylerin değişmemesini sağlama kudretine de sahiptir. Ama bu değişimler genellikle entropiyi azaltacak değişimlerdir. İçinde bulunduğu sistemin entropisini azaltmak için iki ihtimal vardır. Birincisi sisteme enerji vermektir ki bu bizim sistemimizde çok değişkendir. Çünkü yaşadığımız sistem içinde canlılar, cansızlar, soyutlar, somutlar vardır. Hepsi kendi içinde birer sistemdir. Ve hepsinin enerji ihtiyacı farklı olabilir. İkinci yöntem ise bulunduğumuz, entropisi yüksek sistemi bırakıp başka bir sistem kurmaktır.

İnsanın da değişmesini istemediği değişim budur. İnsanların çok büyük bir kısmı sistemden memnundur. Sistemi değiştirmeye uğraşmazlar. Bunun yerine sisteme daha uyumlu olmayı isterler. Hayalleri bile böyledir. İnsan gözlerini kapatıp, hayal kurmaya başladığında istemsizce eksikliğini çektiği şeyleri düşünür. Kendi hayatından örneklem seçtiği için kurulan her hayal neredeyse bireyseldir. Para, aşk, sevgi, çocuklar, iman... İnsan hangisine ihtiyaç duyarsa onun hayalini kurar. Daha doğrusu hangisine ihtiyacı olduğu öğretili ise onun hayalini kurma eğilimindedir. Ancak kurulan hayaller genellikle toplum çizgilerinin içindedir. İnsanlar yaşadıkları sistemin içinde o sistemde daha güzel bir yer bulmak için hayal kurarlar. Sistemin hatalı olduğunu düşünen ve bunun üzerine hayal kuran birini bulmak çok zordur. Halbuki sistem gerçekten hatalı olabilir. Bunun örnekleri tarihin ta kendisidir.

İnsanlar, göçebe yaşarken kimse tarım yapmayı, hayvan yetiştirmeyi düşünmemiş olmalı ki binlerce yıl bu sistem devam etmiş. O dönem insanlar daha güçlü atları, daha sağlıklı bacakları, daha korunaklı göç yollarını hayal etmiş olmalı. Ne zaman ki birisi bu sistem hatalı, beslenmek için göç etmeye gerek yok, diye düşündü, işte o zaman insanlar yorulmuş, düzensizleşmeye başlamış sistemi değiştirdi. Bu örnek sistemin bozulmasını anlatmak için en doğru örnek olabilir. Çünkü göçebe yaşama sistemi, dünyanın tamamını göç ettirecek kadar düzensizliğe gitmişti.

Martin Luther cehennemi satın almayı hayal edene kadar cennetten tapu almak çok mantıklıydı insanlar için. Öyle ki birçok insan bunun hayalini kuruyordu. O yüzden bu sistem yıllarca devam etti. Ama bu değişimde sistemin düzensizleştiği çok aşıkardı. Çünkü bu sistemin içinden çıkan değişim, dünyanın en kalabalık inanç sisteminde büyük bir inançsızlığa yol açtı. Hem de bir rahip önderliğinde.

Mesela çalışma saatleri, böyle bir kavram muhtemelen 100 sene önce yoktu. İnsanlar güneş ile güne başlar güneş ile günü bitirirdi. Kölelerde, ırgatlarda böyle bir kavram da yoktu. Günün her saatini başka biri için harcıyorlardı. Çalışma saati önceleri 7 gün 12 saat olarak düşünülürdü daha sonra 6 gün 10 saat, artık 5 gün 9 saat. Şimdilerde ise 4 gün 8 saat konuşulmakta. Yani kölelik zamansal olarak azalıyor sadece. Ancak artık değer kavramını değiştirmeyi kimse düşünmüyor. Kaç saat çalışırsak çalışalım. Eğer güncel sistemin izin verdiği gibi çalışıyorsak, ürettiğimiz şeyin mali değerinin altında kazanıyoruz. Çünkü sistem buna uygun. 10 liralık üretirsen 7 lira kazanırsın 3 lira sisteme kalır. 7 liranın 2 lirasını sistemde kaldığın için vergilendirilirsin. İşte bu kesilen 5 lira artı değerdir. Sistem bunun üzerine kuruludur. Ama bunun değiştirecek hayaller kurmayız. Demokrasiye geçiş süreci binlerce yıl kimsenin aklına gelmedi mi? Yoksa gelmesin diye mi uğraşıldı? Roma İmparatorluğu'nu düşünelim. Öncesi sonrası, kuruluşu dağılışı ile iki bin yıllık imparatorluk. Basra Körfezi'nden Paris'e kadar uzanan bir sınır, bir imparatora bağlı. Yönetilebilir, mantıklı bir sistem mi? Elbette hayır. Zaten imparatorluklarda; başkent, önemli liman kentleri, askeri olarak kritik lokasyonlar, ticaret yolları haricinde geri kalan topraklar yönetilmez. Sadece fethedilir ve vergiye bağlanırdı. Dünya tarihindeki bu monarşi sisteminde, kimse bu sistemin yanlış olduğunu hayal etmedi. Aksine büyük bağlılıklarını sundular sisteme. 21. yüzyıl sistemi de böyle mantıksızlıklarla dolu. Ancak kimse bunu hayal edemiyor. Mesela insanlar İtalya'da antik bir tiyatroya gitmek istediğinde önce vize almak zorunda.

İnsanların, evlerinde oturarak VR gözlük ile katılabilecekleri bir etkinliğe daha fazla para harcayarak gitmesi için iki devletten izin alması gerekiyor ya da internetten alabildiği bir ürünü yerinde almak isterse yine iki devletten izin alması gerekmekte. Ve bu izinler sırasında vatandaşı olduğu devletten vatandaşı olduğuna dair belge istemeli bir de bunun için para ödemeli. Keza birey olarak alışveriş yapmak için gittiği devlete de ailesinin kim olduğuna kadar, çocukken olduğu aşılara kadar göstermek zorunda. Bunun bir saçmalık olduğunu düşünmek yerine bu sistem içerisinde ayrıcalık sahibi olmak istiyoruz.

Üretim yaparak, al-sat yaparak, hizmet vererek para kazandınız diyelim. Kazandığınız paranın vergisini düzenli öderseniz kimse size aferin demez. Ancak vergiyi borçlandırırsanız günün birinde birileri sizi affeder.

Birini sevebilirsiniz mesela ancak bunu devlete onaylatmazsanız aile sayılamazsınız. Yerel saat ile güncel saat birbiri ile uymayabilir. İnsanlar güneş ile saati birbirine bağdaştırmayı 4-3 bin yıl önce akıl etmiş olmasına rağmen buna uygun yaşamayabilirler.

Bilgisayar başında çalışmak için kalabalık şehirlerde yaşamaya mecbur bırakılmış insanlara sorgulamaması için bin bir oyuncak uydurulmuş. Ancak kimse bunları değiştirmek için hayal kurmuyor. Bu sistemin içinde var olmak istiyorlar sadece. Her ne kadar saçmalıklar içinde yaşıyor olsak bile hepimiz bu sistemin daha karmaşık daha düzensiz bir hale gelmesine göz yumuyoruz. Kimi elinden bir şey gelmediğini düşünüyor, kimi umursamıyor. Ama alt benliğimizde entropinin artmasını istiyoruz. Bunu alt bilinç, ego ya da ruh ile falan istemiyoruz belki. Daha ziyade maddesel olarak istiyoruz. İçimizdeki karbon atomları bunu istiyor. Oturduğumuz demir sandalye, kaldığımız beton ev, yaşadığımız dünya, yediğimiz yemek, hissettiğimiz duygu, yaşadığımız hayat gibi atomlarımız ile entropinin artmasını istiyoruz.

Mert Tekneci

Ömer Can Saka

The Best Of The Worst

i am a poem trapped in a body
no one knows but i am in hurry
some things turn into songs
i can not catch up with the melody
i am a poem trapped in a body
blank pages have no use
when no one will ever know the unretouched me
no one but Him –
these heartless nights make everythings bloody
but i stole the sharpest sword
now they are scared of me
i am a poem trapped in a body
i can not always reach the sky
this is why the sky comes down for me
angels stopped singing sweetly
they do not inspire
one more time, Lake Poets would die
all over my burning forehead
he sends me kisses in cloth of stars
i am a poem trapped in a body
the night sprinkles dreams on my lashes
all i do is quiver and sigh
paradise in flames but i close my eyes
no one can tame me but He is not no one
i do only know black and white
never ever gray had a place in my life
i've become a poetry book trapped in a body
and i am fully open only that one reader to read every page of me

Işıl Gürbüz

Ömer Can Saka

Bella Donna

Taşlar mısın beni sana şarkılar söylesem
Eğer hayırsa
Bırak o taşları ellerine yakışmıyor
Gelir misin sana güneşli günler getirdim
Eğer hayırsa
Öldür beni bu da bir yol
Konuşsana, susarsan, dindirirsen sarhoşluğunu
Damlayan gözlerinin yaşından
Haksız çıkarır mı sanıyorsun sevdamin üzerine sinmişliğini
Oysa ben nerde duvar görsem oraya astım resmini
Benim düşlerim hep haksızdır bella donna

Bir de beş lira verdim dün gece bir dilenciye
Bize dua etsin diye
Hala paçamdadır tükürüğünün izi, çok kalabalık bir geceydi
Oysa sen bu karanlık göklerin altında
Hangi mevsime bulandığı belli olmayan
Güllere can verdiğin yetmiyormuş gibi
Ruhumun küfürlü yazgısını indir omuzlarından
Başım kalmasın iki dudağının arasında

O kör dilencinin avucuna sığınarak
Kendimden utandığım yarınlara uyandım
Umutsuz, telaşsız, ölümün çat kapı soğukluğuyla sesini unutarak
Bir şafak vakti ecelin kapısına dayandım
Bana yıldızlar topladın
Sonra yardım göğsümü
Artık yüzüm yok yaşamaya

Türküler her hecesiyle kıyıma vuran
Titreten gözü kara bu sazım tellerini
Türküler ol deyiverince gönlüme liman
Türküler üfleyince nefesini
Doldurur ayrılık gemilerini
Türküler es verince rüzgara
Açılır meçhule yelken

Sonra döndüm diyeceksin ama hangi yüzle
Alaylarına konu olacağız ahabap bildiğimiz uçurumların
Umut duruyorken kıyımızda
Yakmak varken beli kırık sigaramızı
Konuş bella donna, yüzünü asmasın çiçekler

Tanrıyı sorgulamak utanç kılındığı an gözlerini abartmaya
Sana güneşli günler getirdim çalıp kendi zamanımdan
Hadi çık, hadi çık, kurtul ahir karanlığından
İnanıyorum ağır da olsa saracak seni kollarım
Credo ut intelligam.
İsyan doldurmak fermansa kadehim taşı çoktan

Yarınlar, eylüller, dolmuş şoförleri ve rengini unuttuklarını bize düşmandılar
Ellerinde küfür, ellerinde sebep, ellerinde ölüm,
Ellerinde bir gün, ellerinle gülüm

İndirmedim zihnimden hiç birbirimizin olmak resmini
Ama sen gülmüyorsun bella donna
Kalabalık ordularla inkar ediyorsan bende biriken aşkını
Kanım silinmesin kılıcından
Dokunma, dokunma toprağıma
İnanırım baharın geldiğine
Eğer bir gül olur da açarsam mezarımın üstünde
Beni sakın dalımdan koparma

Alın ak, başı dik yaşattıklarını alkışlarcasına
Artık eskimeyecek akşamlar yaşadık
Artık solmayacak güller kokladık
Tam cevabını bulmuşken her şeyin
Artık kesişmeyecek yollar tanıdık
Artık zaman geç gönlümde izi
Ölünmez bir söz yaptı sevmek bizi

Eren Dertli

A. Münib Küçükoğlu

ÇOCUKLUĞUM

Sadık, evinde huzurla oturuyordu. En sevdiği filmlerden birini açmış, onu izliyordu. Kapının çalınmasıyla tedirgin oldu. Akşam akşam kim geldi, diye düşündü, kapıyı açtı. Karşısında annesi duruyordu. Sadık, şaşırıldı. "Hayırdır inşallah, anneciğim, seni bu saatte buraya hangi rüzgâr attı?" diye sordu. Annesi, oğlunu eliyle itip içeri girdi. "Oğlum olacak hayırsız beni hiç ziyarete gelmediğinden... mecbur kaldım." dedi. Sadık, kapıyı kapattı. Annesi, üstündekileri çıkartıp evin içinde dolanmaya başladı. "Şu evin haline bak bu ne dağınıklık, oğlum," dedi annesi. Sadık, onu kolundan tuttuğu gibi salona getirdi, koltuğa oturttu. Kendi de tam karşısına oturdu. "Evet anneciğim, seni dinliyorum," dedi. Annesi, etrafı süzmeye devam ediyordu. "Yarın İstanbul'dan misafirimiz gelecek. Birkaç gün bizde kalacaklar. Onu haber vermeye geldim. İlk fırsatta eve gel. Seni görmeden giderlerse ayıp olur," dedi. Sadık, arkasına yaslandı. "Kim gelecekmış?" diye sordu. Annesi elleriyle oynarken cevap verdi. "Beyza vardı hani, çocukken birlikte oynardınız. İşte ailesiyle birlikte onlar gelecekmış," dedi. Sadık'ın gözleri kocaman açıldı. "Beyza mı?" diye sordu şaşırarak. "Evet," dedi annesi. Sadık, şaşkınlığını gizleyemedi. Beyza'yı görmeyeli yıllar olmuştu. Bir zamanlar ona ne kadar aşığı... Aklına birlikte geçirdikleri günler geldi. Onu görmek için çabalayışlarını, bir türlü duygularını itiraf edemeyişini hatırladı. Demek ki annesi de bu durumun farkındaydı. Annesi, "Neyse, ben gideyim. Evde çok işim var. Sakın gelmeyi unutma," dedi. Sadık, tamam dercesine kafasını salladı. Annesi, gitti. Sadık, hâlâ şaşkıındı. Aradan yıllar geçmişti ve o, bugüne kadar Beyza'yı hiç düşünmemişti. Buna rağmen bir anda beliren düşüncesi onun nasıl birine dönüştüğünü merak ediyordu. Filmi kapattı, odasına geçti. Yatağına sırt üstü uzandı. Beyza'yı düşlerken uykuya daldı.

Ertesi sabah erken kalktı. Kendine güzel bir kahvaltı hazırladı fakat o kadar heyecanlıydı ki hiçbir şey yiyemedi. Genç adam, ne oluyor bana, diye düşünmeye başladı. Yoksa yıllar önce düştüğü aşk batağına bir daha mı saplanıyordu? Kafası karmakarışıktı. Aceleyle mutfağı topladı, üstüne uygun kıyafetler seçti ve giydi, annesinin evinin yolunu tuttu. Vardığında misafirler henüz gelmemişlerdi. Annesi de ablası da ev işleriyle meşgullerdi. Sadık, bir köşeye çekildi. Heyecanla beklemeye başladı. Biraz vakit geçtikten sonra kapı çalındı. Sadık, işte geldiler, diye düşündü. Annesi kapıyı açtı. Sadık, ablası ve babası da evin annesinin arkasında duruyorlardı. Kapı açılınca hep birlikte, "Hoş geldiniz," dediler. Misafirler de "Hoş bulduk," diyerek içeri geçtiler. Sadık, Beyza'yı baştan aşağıya süzdü. Genç kızın üzerinde kırmızı çiçekli, rahat bir elbise vardı, siyah, kıvrıkcık saçlarını açık bırakmıştı. Gözlerinde yol yorgunluğu vardı. Yüzü her zamanki gibi çok güzeldi. Sadık, misafirlerin valizlerini alıp içeri koydu. Diğerleri de salona geçtiler. Hemen arkalarından Sadık da yanlarına gitti. Sadık, gözlerini Beyza'dan alamıyordu. Beyza ise onun aksine hiç Sadık'a bakmıyordu. Büyükler, kendi aralarında muhabbet ediyorlardı. Diğerleri de onları dinliyordu. Bir süre sonra yemeğe geçtiler. Güzelce yemeklerini yediler. Yemekten sonra Beyza'nın küçük kardeşi Esmâ, parka gitmek istedi. Herkes çok yorgundu ama küçük kız o kadar ısrar etti ki ablası kardeşine kıyamadı ve "Tamam," dedi. Beyza, etrafı bilmediği için Sadık da onlarla gitti. Üçü birlikte yola çıktılar.

Sadık, "Uzun zaman oldu görüşmeyeli. Nasılsın?" diye sordu. Beyza, gözlerini yerden kaldırmadan cevap verdi. "İyiyim sen nasılsın?" Sadık ise ısrarla genç kızın gözlerinin içine bakıyordu. "Ben de iyiyim, teşekkür ederim." Bir süre sessizce yürüdüler. Esmâ, parkı görünce "Park!" diye bağırarak koşturmaya başladı, onlardan uzaklaştı. Sadık ve Beyza da kenardaki banka oturdular. Sadık, "Biz de az mı oyun oynadık beraber?" diye lafa girdi. Beyza gülümsedi. "Evet," dedi. Beyza, ilk kez Sadık'ın gözlerinin içine baktı. "Hiç aklına geldim mi şimdiye kadar?" diye sordu. Sadık, derin bir iç çekti. "Doğrusunu istersen... hayır ama dün annem geleceğinizi söylediğinde içim içime sığmadı. Sanki o küçük Sadık geri geldi. Beyza, sen benim içimde sakladığım çocukluğumsun," dedi. Genç kız, tekrar gözlerini kaçırdı. "Ben seni hiç unutmadım," dedi. Elini kalbine koydu. "Hep buradaydın," diye ekledi. Sadık, yutkundu. Böyle sözler işiteceği hiç aklına gelmemişti. Beyza, ayağa kalktı. Kardeşinin yanına gidip onu salıncakta sallamaya başladı. Sadık da onları uzaktan izledi. Bir süre sonra Beyza, banka geri döndü. Sadık şaşkınlığını üzerinden atmıştı. "Beyza," dedi. "Eğer bana karşı duyguların olduğunu bilseydim o zaman gurur yapmaz ve sana olan hislerimi itiraf ederim," dedi. Beyza güldü. Uzun uzun uzaklara doğru baktı. "Sadık, sen beni hiçbir zaman sevmedin çünkü aşk, yenik düşmektir. Sen bana yenik düşmedin. Gururun, aşkına galip geldi. Gururun olduğu yerde aşktan söz edilebilir mi?" diye sordu. Ardından ayağa kalktı. "Haydi Esmâ, gidiyoruz." diye kardeşine seslendi. Sadık da ayağa kalktı. Birlikte hiçbir şey olmamış gibi eve döndüler. Bu konuyu bir daha hiç açmadılar.

Sena Nur Uslu

Ömer Can Saka

Bir Ölümün Paylaması

Merhaba ölüm
Sen nasılsın bilmem fakat ben
Pek de iyi değilim şu sıralar
Bir kahpe yalnızlık cirit atıyor damarlarımda
Toprağın yağmurlu kokusu çağırıyor beni
Beni leylak büklümlerinin peşi sıra
Çark ettiriyor ensemin bayındır kucağına
Aylak bir göçerden farksızım
Ve terk edilmiş merhem elinden
Sabah, kavalıyla bir çocuğu ayıltıyor
Hava beter, odam loş
Dudağımda
Fabrika kustumuklarından devşirdiğim öpücük
Hava beter, koynum boş
Merhaba ölüm

Kulaklarımda yabancıysı olduğum bir ses
Yüzümün kanlı elemine koşturuyor
Parmaklarımda dolaşıyor sinsi bir soğukluk
Yanıyor bedenim
Ve ellerimi yoklayan gözü yaşlı
Kalbi buruk bir çocukluk
Zaman zaman

Sevgili ölüm
Görüyorsun ki avuçlarında debeleniyor soluğum
Haklısın belki de
Bu kez dönüşü yok bu seferin
Madem salık verildi muştı
Madem terk etti sevgili koynumuzu
Vakti daha vardıysa da aşkın
Onu bırakmalıydı
Bir mızrak boyu serpilince başaklar
Mızık resitali sokak başında
Cepkeninde paçavra bir hayat

Merhaba ölüm
Sen hazır mısın bilmem fakat ben
Başımı kollarına salmak üzereyim
Gerçi şimdi vakti değilse de konuşmanın
Meğerse benmişim
Yaşayarak hep seni büyüten

Sevgili ölüm
Merhaba ölüm
Elveda ölüm.

Okan EMRE

Ömer Can Saka

Evrimleşmemiş Kovulma

kolay değil sevdanın küfesini sırtında taşımak
bakışlarının ağırlığı kaburgalarımı ezer
karanlık sularda korkulu kalyonlar devinir
ağzlarında küfürler eksik olmaz
karanlık her zaman korkuya eşdeğerdir
gözlerin karanlık sulara benzer

seni bıraksam
ellerimde hâlâ sen olursun
takılır ayaklarım ardına
ardın bile uzaktır bana
şövalyelerin bilenmiş kılıçları kesmez
ne de çabuk düğümlenir ipliklerimiz

eski bir tanrı
antik günahlar yazar defterlerimize
sen bağışlanma dilersen rükuya eğilerek
ben kible tanımam
dayadığım duvardan başka sırtımı
ısırmış elmanın yeşil tadı bulaşır
inançsız dudaklarıma
şirkime ortak ederim aşkını

Şule Albayrak

Beyza Betül Şen

Sanıyorsun Ki Kolay Böylesine Hissetmek

Sanıyorsun ki kolay böylesine hissetmek; gülmek kolay, ağlamak kolay, kalbinin sızlaması kolay... Kırılmak ve sonra kırıldığın yerden iyileşip tekrar aynı yerden almak yaraları, başa çıkmak kolay. Başladığın yere dönmek, döndüğün yerde ayakların aynı noktalardayken duraksamadan ilerlemek kolay. Kalbin böylesine camdanken insanları içerisine almak kolay. Sonra içeriye aldığın insanları dışarı çıkarman gerekirken ve sen bunu biliyorken hasar almadan onları çıkartman kolay. Ait olduğunu hissettiğin yerlerin büyük bir yanılgıdan ibaret olduğunu anlamın ve oraları artık ev diyebilmemen kolay. Evinden vazgeçmen, sokaklarda ise asla barınamayacak olduğunu bilmen kolay... Kolay sanıyorsun sen. Bir avuç içi kadarken, bu dünya ve bir evren kadar doluyken senin için yaşamak ve sevmek hevesinle sıkıştırıp duruyorken seni dünyanın masmavi duvarları ve kötülüğe gebe insanları, kalbini temiz ve yalnızca yüzün değil gözlerinin içini dahi güler halde korumaya çalışırken yaşamak kolay. Kolay sanıyorsun, çok kolay. Lakin değil, yani tüm bunlar, senin bu içinde hiçbir zaman öldüremediğin çocuk halin ve devasa yaşamak hevesin, bu hayattaki tüm o karşına çıkan, seni hiç mi hiç anlamayan, içine hiç mi hiç inanmayan, mutsuz ve buzdan kalpli insanlar için belki de anlaşılması ve çözülmesi en büyük olay. neyse ki onlar seni hiçbir zaman anlamayacaklar. Sen, sen olmaya ve kalbini yaşamaya devam ederken, gökyüzün zaman zaman masmavi, zaman zaman grilerle doluyken, içinin yağmuru çiçeklerini sular ve büyütürken, sen bir uçurtmayken ve ipini koparmış tüm gökyüzünde süzülürken, onlar kapkaranlık çöllerinde yitip giden bir toz tanesi olacaklar. Uzakta ve sessizce işte, öylece, öylesine.

İkranur Doğan

Beyza Betül Şen

KAÇIŞAN CİNLER VEYA ERİK ÇEKİRDEKLERİ

etrafımızda ziyan edilmiş tercihler var
daha geçen pazar sinemaya gittim gelmedin
müzikleri pek bi hoştu fakat
yarının duvarlarında sanrılarım yazılacak
ve bunu ilk sen öğreneceksin

eskinin ekimi kasımı böyle değildi
neresi bilemedim,
seferinden dönen gemide batış saatiydi

dün rüyamda çıplak gördüm kendimi
laf dalaşına girmiştik güz çiçekleriyle
oysa ben en son kolejin bahçesinde düşmüştüm
cinleri mum ışıklarıyla kaçırdığımız dönem
annemden iznimi de aldım
zaten hiç eksik olmazdı
ruhsal boşluklar evimizin balkonlarında
üst komşumuz müslümandı
bizim evimiz denize bakardı
alt komşumuzun oğlu
kanserden öldü ve benim arkadaşımdı
bizim evimiz tüm sevdiğim kızlara bakardı
komşumuzun elinde erik çekirdekleri
yoldan geçenlere nişan alırdı
ben pencereden yıldızları yoklardım
her ezan okunduğunda cinler peşimden sayıklardı
geçen gün rüyamda erik çekirdekleri
yorgun argın isabet etti gölgelerimize
sebepler yaratıldı dönüşsüz biletlere
her zamanki alınganlığımla çıplak gömdüm kendimi

Emirhan Sarı

Ömer Can Saka

KEÇİ

Tepmeseydin eğer beni
Sana törpümle yaklaştığımda
Söyledim kurtarmayı denediğimi
Nazikçe fısıldardım kulağına

Ancak alışmışsın zarar görmeye
Sözlerimle seni ikna edemedim
Çoktan meyilliydin boyun eğmeye
Direttin, bu parçam benim

Ah benim tatlı inatçı keçim
Kendi yolunu izledin, izledin de
Ne yaptıysam dinletemedim
Başından çıkan saplandı zihnine

Bu parçandı senin
Ama reddedebilirdin

Hülya Sinem Baysal

A. Münib Küçükoğlu

KALSEDON FANZİN

YAZI

Günümüzde bile halâ insanlığın en büyük icadı. Aynı zamanda ilk anlaşma, bir kira kontratı. İnsanlık diye başlayıp insan için yapılan binlerce icattan yalnızca bir tanesi. Ancak halâ insanlığı en iyi betimleyeni. Çünkü aslında tek insanın hikayesi. Ancak bu insan için demek sanılmasın. Usta ellerce dünyanın tanımı. Çocuklara öğretilecek kadar saf, yetişkinlere hizmet edecek kadar kirletilmeye müsait. Tanrının ilk emri, ateistlerin hizmetlisi. Her ilmin temeli, dünyanın en büyük misyoneri. Savaşçının kılıcı, zerdüşün değneği. Her gerçeğin tek kanıtı, yalancının dili. Sonsuz bir arşiv ancak bir hiç. Sanılmasın insanoğlu kadar aciz. Her günahı üstlenip taşlanmaya müsait. Kendine düşman olacak erdeme, tutkuları kullanabilecek hazlara sahip. İşte budur Behemoth'un Kılıcı, imanın kalkanı. Hadi yık kalkanımı, kır kılıcımı. Verilen cenk sararmaya başlamış bir yaprak, suçu ağaca atsan bu neye yarar? Sizin esir olduğunuz bize muhtaçken gölge avına fenerle çıkmışsın ne fayda? Varlığını kaleme alanlara karşı verdiğin savaşta yazarlar olmadan yaşayabileceksen ne alâ!

Cafer Batuhan Alper

Beyza Betül Şen

Kalbim hala sana kaynıyor

Kalbim hala sana kaynıyor,
Seni arıyor gözlerim.
Ormanın ucundaki alıllar yanıyor,
Isıtıyor parlak tenimi.

Gözlerin gülüyor gözlerime
"Alışacağız" diyorsun artık.
Alış artık.
Alış bana.

Ruhum hala sana akıyor,
Seni hissediyor hala belim, bedenim.
Ormana varmadan alıllar sönüyor,
Üşüyor parlak tenim.

Isıtıyorum ellerimi küçük kıvılcımlarınla.
Sen de üşüyorsun benim gibi.
Sürtüyorsun bedenini onun közlerine,
Boğuluyorsun benim ateşimin dumanında.

Gözlerin gülüyor gözlerime,
Geziliyor güzel ellerin güzel yüzümde.
"Seni seviyorum," diyorsun, "alışacağız artık."
Alış artık.
Alış bana.

Kıllarından araya kayıyor közler,
Pislendi her yerin yine.
Temizleyim, izin ver.
Yanayım,
Tütsün olayım ocağında.

Bazen de suyun, kedin, arşafın.
Çiçeğin olayım, evinde pek yok ya.
Balkonun olayım, eksiğin.
Huzurun olayım senin.
Gözlerin,
O güzel gözlerin...
Tüm bedenimde,
Okşadın beni gözlerinde tebessümünle.
Yalvarırım
Alış bana.

Durmuş Köksal

Eren Dertli
Okan Emre
Sena Nur Uslu
Şule Albayrak
Mert Tekneci
Tolga Ay
Emirhan Sarı
Durmuş Köksal

Erva Kılıç
Metehan Karaman
İkranur Doğan
Deniz D. Sonat
Işıl Gürbüz
Cafer Batuhan Alper
Hülya Sinem Baysal
Mübin Küçüköğlü

Fotoğraflar: Ömer Can Saka
Çizimler: A. Münib Küçüköğlü
Beyza Betül Şen
Kapak: A. Münib Küçüköğlü
Arka Kapak: Haya Makki

